

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 3158/23

לפני: כבוד השופט י' עמית
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופט י' אלרון

העותר: גור מיכאל

נ ג ד

המשיבים: 1. בית הדין הארצי לעבודה בירושלים
2. בית דין האזורי לעבודה ת"א
3. י.אדיב את י.גוז בע"מ

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותר: בעצמו

פסק-דין

השופט י' עמית:

1. לפנינו עתירה המכוננת נגד החלטות בית הדין הארצי לעבודה, המשיב 1, ובית הדין האזורי לעבודה בתל אביב, המשיב 2, באשר לתביעה לתשלום הפרשי שכר וזכויות סוציאליות שהגיש העותר נגד החברה בה עבד, המשיב 3.

2. איני רואה מקום להידרש באריכות להשתלשלות העניינים שכן זו פורטה בפסק דינו של בית משפט זה בעניינו של העותר (בג"ץ 1875/20 גור נ' בית הדין הארצי לעבודה (7.5.2020) (להלן: עניין גור)). בתמצית ייאמר כי זוהי עתירה שלישית במספר המוגשת באשר לאותה תשתית עובדתית – שתי עתירות קודמות שהעלו טענות דומות נדחו על הסף בפסקי דין של בית משפט זה (עניין גור; בג"ץ 7122/21 גור נ' בית הדין הארצי לעבודה (27.10.2021)).

3. העותר לא הוכיח כי חל בעניינו שינוי נסיבות המצדיק בחינה מחודשת של בית משפט זה, ואף לא טען לכך. טענתו היחידה של העותר היא כי "העותר סבר כי בית המשפט לא בחן ובדק את כל הטענותיו [כך במקור – י"ע] של בית הדין לעבודה בת"א וגם לא שקל עובדות שקרו בקדם משפט בבית הדין הארצי". העתירה דנן היא למעשה עתירה חוזרת על שתי עתירותיו הקודמות שהגיש העותר, ועל כן דינה להידחות על הסף (ראו: בג"ץ 2883/90 אסלנוב נ' בית הדין הארצי לעבודה (18.11.1990); בג"ץ 4332/98 שפרה נ' הועדה המחוזית לתכנון ולבניה (30.7.1998); בג"ץ 3434/17 רחמים נ' מדינת ישראל (26.4.2017)). אין לנו אלא להצטרף לדבריה של השופטת ברק-ארז בעניין גור, ולקוות כי על אף חוסר שביעות רצונו של העותר מתוצאות ההליך הדיוני בעניינו, ישלים העותר עם כך שהוא הגיע לסיומו ואין עוד מקום להמשיך ולדון בו.

4. סוף דבר, העתירה נדחית וגם זו הפעם, ללא הוצאות.

אכן, ראוי היה לחייב את העותר בהוצאות לטובת אוצר המדינה, לאחר שהגיש שתי עתירות קודמות שנדחו. מובהר אפוא לעותר כי בית משפט זה אינו ערכאת ערעור על בתי הדין לעבודה, וככל שיחזור ויפנה שוב בעתירה בעניין זה, יחוייב בהוצאות.

ניתן היום, א' בתמוז התשפ"ג (20.6.2023).

ש ו פ ט

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט